

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

41. De quodam Arnolde Huberto, qui post triduanı extasin admiranda se vidisse testatus, venientes ad se erudiebat ad pietatem.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

nostros huius historiae relatione plurimum in fide stabiliendos, cunctosque horum temporum novos & perniciosos errores facile repudiaturus, qui tam multos, pro dolor, in aeternae damnationis voraginem praecipitant. Vale.

Cursum Sylvaë ducis 11. Decemb. anno 1581.

Historia recens & memorabilis, de quodam Arnoldo Huberto, qui post triduanam extasim, admiranda se vidisse testatus, venientes ad se erudiebat ad pietatem.

CAP. XLI.

CVM circa annum dominicæ incarnationis 1559. in pago Buremaliseno comitatus Burani, qui est feudum Ducatus Geldriae, pestis grassaretur, Arnoldus Hubertus, nauta, homo coniugatus, ob vitæ integritatem & iustitiæ opinionem omnibus gratissimus, nocte quadam diuinitus compellatus, mox uxorem excitat, Surge, inquit, ego vocor. Illa quid causa esset, interrogante, ipsoque instanter respondente, se vocari, velleque suscipere Sacramenta Ecclesiastica, surgunt ambo, Ecclesiam ad-eunt. Quæ cum noctu ex more clausa esset, coram Crucifixo ante valvas Ecclesiæ erecto prostratus, diutissime orauit idem Arnoldus. Interim excitatus Parochus aduenit, cui confiteretur, admittiturque ad participationem diuinorum mysteriorum. Quibus perceptis, domum reuersus, incidit in extasim, aut velut quoddam animæ deliquiū, ita vt vix eo tempore discerni posset, viueretne an esset mor-

tuus. Tandē post triduum ad se reuersus, cepit totus admirabūdus clamitare: Vbi, inquit, fui, quæ & qualia vidi. Atq; ab eo tempore languidus, per semestre aut circiter lecto decubuit. Interim visus est adstātibus frequenter aliquid angelicæ aut diuinæ visionis videre, semperq; præsentibus velut indignas acclamabat, Nihilne videtis? Et quasi erigēs sese è cubili, videbatur apparentes angelos prensando vellec õplecti, nec ferebat, vt quisquā verbū inane aut iocolum proferret, aut rideret. Nūncne, inquit, tempus iugandi? Personas iuxta sæculū nobiliores, aut status eminētioris agrè admittebat, atidē nec moniales plerasq; vitæ paululū licentiosioris. Plebeios verò & simpliciores libētè admittebat, erudiens illos ad pietatē & timorē Dei, & creberrimè repetēs has voces, Quid vidistis? quæ & qualia cognouistis? ubi ego fui? sed & crebrò in easdē extases abripiēbatur. Illud quoque mirum, quòd toto illo semestri, quo languens decubuit, vngues nunquā succreuerint. Exacto deinde semestri lenissima morte velut placidè obdormiēs, in Domino defunētus est. Historiam esse, non fabulam, exposuit nobis quidā vir integerrimus ac doctissimus I. V. Licentius, domestica cõsuetudine mihi notissimus, qui eidē Arnoldo proxima fuit affinitate coniunctus, sæpissimeq; & valentem & post ea languentem vidit & audiuit.

FINIS.

INDEX